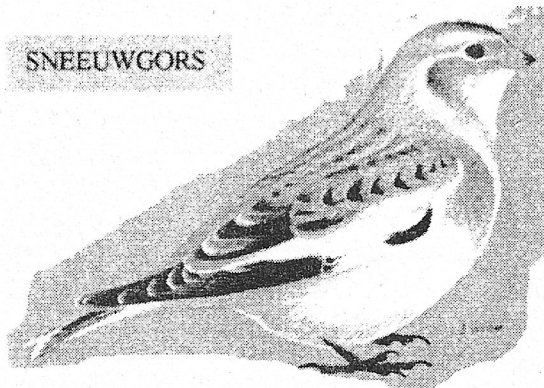

Maar de meeste waren reeds te doorweekt om nog door de verreijker naar deze vogels te zien, voor zo ver er wegens de gietende regen door een verreijker kon gekeken worden. Maar dan kwam de ontmoeting met de "sneeuwgor", een mannetje in winterkleed, die zich tot op 15m liet benaderen, en iedereen stond opnieuw geboeid door de verreijker te staren.

SNEEUWGORS

Nu iedereen lekker door en door nat was, vervoegden we opnieuw onze wagens om ons naar de oude strekdam van de "avant-port ouest" te begeven. Maar hier had niemand nog zin om uit de warme en droge wagens te komen. Van in de wagen observeerden we toch een groepje eidereenden, enkele futen en visdiefjes. Een drietal personen vonden het nu wel en keerden met de wagen terug huiswaarts. Hierdoor moest Frans zich verplaatsen van wagen en kwam nu terecht in een wagen vol natte vrouwen. "Nooit eerder meegemaakt", riep Frans tevreden.

We hebben dan maar een cafeetje opgezocht in Oye-Plage voor onze picknick, want picknicken in winderige en natte schuilhut zag niemand zitten. In het café stond de kachel naast de schoorsteen en was het ver van lekker warm. Maar we vonden al vlug een alternatief om ons op te warmen, namelijk een "picon" om te beginnen en een lekker bruin abdijbiertje om af te sluiten. Wat moet een mens nog meer?

De namiddag startten we met een kijkje in de schuilhut van "La Réserve Naturelle de Platier d'Oye". Hier zagen we onder andere: kleine zilverreiger, blauwe reiger, bonte strandloper, kemphaan, scholekster, wulp, watersnip, kievit, wilde eend, smient, wintertaling, tafeleend, pijlstaart, knobbelzwaan, meerkoet, waterhoen, fazant, fuut, dodaars. Een jagende sperwer deed de houtduiven en de spreeuwen telkens opnieuw uit het struikgewas opvliegen, alleen de eksters boden weerstand.

Hier waren er nog 11 personen, die het te nat en te kou hadden om een wandeling aan te vatten en keerden vervolgens eveneens huiswaarts. Met zijn vijven zijn we vol moed aan de wandeling begonnen, maar toen we eenmaal het strand hadden bereikt en de hemel met dreigende zwarte wolken opnieuw de sluizen openden, besloten we ook maar terug naar de wagen te keren en het voor bekeken te houden. Misschien moeten we toch iets veranderen aan de naam van ons tijdschrift "Door weer en wind", wellicht iets met het woordje "zon" erin.

Auteur: Van Eeckhoutte Freddy.

SPOORWEGBERM ROESELARE-IEPER : deel 1

Naar aanleiding van een CVN-cursus bezocht ik sinds maart jl. de oude spoorwegberm Roeselare - Ieper 23 keer. Telkens noteerde ik er mijn nieuwe waarnemingen en ervaringen.

Het volledig verslag is in één werk gebundeld met daarnaast een korte historiek, bodem en reliëfbespreking en een meer uitgebreide beschrijving van het landschap in de omgeving;

Het geheel wordt afgesloten met een samenvatting van de waarnemingen in overzichtelijke tabellen en grafiekjes.

Met dit werk hoopte ik aan te tonen dat:

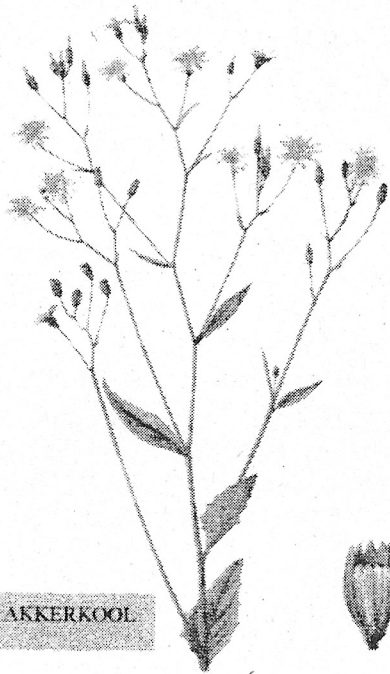
- natuurbeleving in eigen streek, ondanks alles, toch nog mogelijk is.
- het behoud van dit stukje Roeselaarse natuur op zijn minst moet behouden blijven ... niet omwille van zeldzame soorten maar omdat "gewone" natuur, hier te lande, op zich al een zeldzaamheid is.

Gedurende één jaar willen we hier telkens een stukje uit dit werk publiceren overeenstemmend met het seizoen waarin we verkeren.

5 september

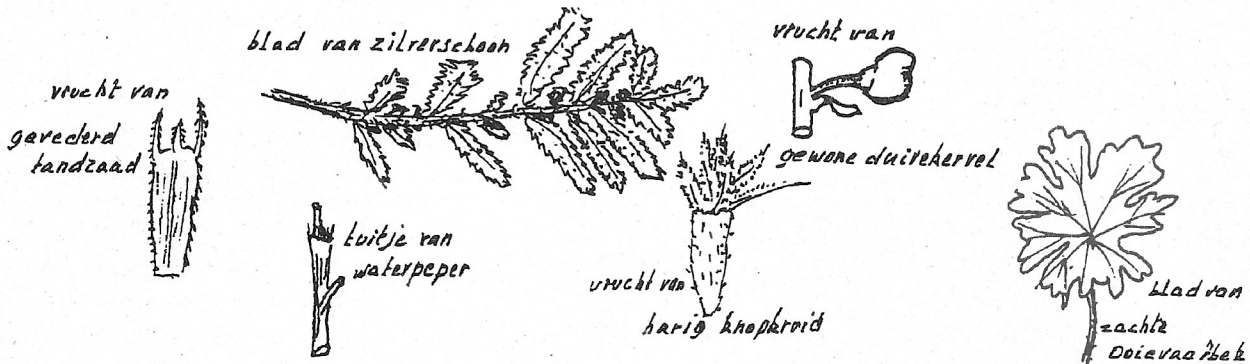
Bewolkt met opklaringen, 17° C om 15 uur... Meer moet dat niet zijn.

Ik bemerk te laat dat mijn fiets wat oneerbiedig boven op bloeiende Zachte ooievaarsbek is gestald. Op het akkerpad naast de berm, dat wat verder de velden in kronkelt, zie ik een paars-rode schijn. Ik kan niet weerstaan... dus grachtje over. Het blijkt een kluwen frêle Gewone Duivekervel te zijn en in de nabijheid ervan vind ik nogal wat niet (-meer?)-bloeiend Zilverschoon.

AKKERKOOL

Aan en op de nog altijd bloeiende brandnetels in het grachtje zweven tal van minuscule donkere vliegjes. De dijen van hun achterste paar poten blijken opvallend verdikt... dus Menuetzweefvliegen. Aan de Zilverbergstraat staan plukjes Harig knopkruid en enkele plantjes Akkerkool. Deze laatste, in de schaduwzijde staand, heeft zijn 'luikjes' alweer gesloten. Beschermd door die schaduwgevende bomen kan ik van daaruit prachtig een Sperwer gadeslaan. Van op de top van een jonge wilgenloot in de hoge weide speurt hij (net als ik), de kop in alle richtingen draaiend, de omgeving af. Als hij uiteindelijk zijn uitkijkpost verlaat volgt hij, laag over de grond vliegend, de buitenzijde van de bomenrij langs de berm. Aan de Babillebeek wijk ik nogmaals van mijn rechte pad af. Me vastklampend aan graszoden schuif ik de steile oever af om er een paar hoofdjes van uitgebloeid Gevederd tandzaad te plukken. De naalden aan de platte zaden zijn goed te zien, de weerhaakjes niet maar deze verraden zichzelf door zich hardnekkig aan mijn kledij vast te haken. Mijn lijstje bloeiende planten kan ik nog afsluiten met Waterpeper, ook al een vochtminnaar die het tandzaad langs alle zijden omsingelt.

Aan het eindpunt van mijn wandeling word ik opgewacht door een kudde (ca 10 ex.) koeien die me met nietszeggende grote koeienogen aanstaren. Plots komt het fors mannelijk kolos, hals gestrekt, snuivend, korte rauwe kreten uitstotend, dreigend mijn richting aangewaggeld. Blijkbaar verdenkt hij mij van kwalijke bedoelingen met één van zijn meiden! Ik verlies met de slag alle vertrouwen in de mij beschermende flinterdunne rossige prikkeldraad aan de gammele weidestaakjes. Rapper dan ik het schrijf besluit ik om maar op mijn stappen terug te keren... heel wat vlugger zelfs dan normaal... Hoor ik daar iemand lachen achter mijn rug? (... la vache qui rit?)

18 september

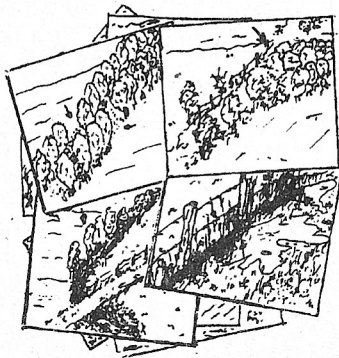
Na een natte septemberweek profiteer ik vandaag maar al te gaarne van het voorspelde kortstondige droge intermezzo. Te oordelen naar de vele piepjes en kreetjes delen de vogels volledig mijn mening. Ik zie geen nieuwe soorten maar er worden wel aantallenrecords gebroken door de kauwen, Kievieten en wilde eenden die gegroepeerd foerageren.

Dit is zeker niet het geval voor de insecten. 15° C en bewolkt weer blijkt voor de meesten onvoldoende om de 'motor' draaiende te houden.

De lage weiden staan schier volledig blank maar enkele exemplaren Scherpe boterbloem hebben toch hun bloeiende 'hoofd' boven water weten te houden. Ik besef dat ik die soort al veel eerder had moeten zien en dat geldt zelfs nog veel meer voor de Hondсроos die ik pas nu, dank zij zijn kleurige rozenbottels, voor het eerst opmerk.

Ook nieuw voor mij is het reeds van op afstand te horen kolkend geluid van de Babillebeek die zijn water gejaagd door de duiker onder de spoorwegberm perst.

Tips voor de wandelaar

Hoewel een verrassende waarneming op elk stukje van de berm tot de mogelijkheden behoort zijn er toch een aantal plekjes waar bijzondere aandacht nooit tevergeefs is.

In het eerste stuk, tussen de Kleine weg en de Zilverbergstraat, vormt de bomenrij langs weerskanten het decor maar er zijn ook enkele gaten in. Die zonnige grazige open ruimten zijn de ideale plaatsen om er insecten gade te slaan.

Grenzend aan de Zilverbergstraat, op de plaats van het gewezen spoorweghuis, is er een mini-bosje met veel boomopslag gegroeid. Het blijkt een uitverkoren schuilplaats te bieden aan, o.a. door de wandelaar, verstoorde vogels. Stel hier dus de oren af op vogelgeluiden.

Wat verderop langs de hoge weide is er de gracht met gebrekkige afvoer die zijn water bij elke fikse regenperiode loost op de spoorwegberm. Hier vind je vochtminnende planten en bij verdroging heel wat beweging van geleedpotigen op de onvolledig verteerde planten.

Helemaal op het eind dwars de Babillebeek de berm. Van hieruit heb je een weids gezicht op de omgeving. Altijd zijn er wel vogels in vlucht of foeragerend op akkers of aan de weiden waar te nemen. Goede oren kunnen van hieruit vogelgeluiden, die opstijgen uit de begroeiing van de beek, nog wel determineren.

5 oktober

Dit zou dan mijn eerste herfstwandeling moeten worden maar het opwekken van een herfstsfeer wordt wel bemoeilijkt door een stralende zon, een quasi zomerse temperatuur, actieve insecten van de laatste generaties en het lentegeluid van tiftjaf en koolmees... Maar toch:

De berken hebben hun bladeren al gelost, de wilgen zijn wat doorzichtiger geworden, de linden staan er al vruchtenloos bij en de roestige kleur van de esvruchtrossen, de bruin-zwarte kleur van de elzenpropjes zijn evenveel tekenen aan de herfstwand.

Ook de kleurige bessen en steenvruchten van vlier, huist, meidoorn, kardinaalsmuts, sleedoorn... lonken al uitdagend met hun herfstmenu naar het gevogelte en samen met de reeds vergane bovengrondse plantendelen van éénjarigen en overwinteraars dwingen ze mij in te zien dat de mooie zomer onherroepelijk voorbij is.

Het meest herfstachtig aandoend feit voor mij is toch wel de aanwezigheid van talrijke 'als-uit-degrond-opgeschoten' paddestoelen. Ik mis hier duidelijk assistentie voor een degelijk rapport maar ik waag mij toch maar aan een summiere beschrijving met hier en daar een (niet-verantwoord!) gokje. Ik zie onder heel wat wilgen fietskleurige bleke exemplaren in allerlei formaten en op willekeurige andere plaatsen alleenstaande fragiele hoedjes op flinterdunne steentjes (Mycena's?). In het minibosje van het routehuis vind ik er soorten met

holle hoed en aflopende plaatjes (Trechterzwam?) samen met roze gekleurde exemplaren met verkreukelde hoeden (Fopzwam?).

In de nabijheid van het Populierenbos zijn er prachtige gave ronde schijven met velumresten te vinden (Parasolzwam?... maar ik vind geen ring!). Op een dode stronk staan toefjes geelkleurige soorten (Zwavelkop?) en zwermen lichtbruin geribde hoedjes waarvan de plaatjes al zwart zijn (Zwerminktzwam?). Zekerheid heb ik wel over: elfenbankje op wilg, Meniezwam op dode takken, Judasoor op vlier en Geweizwam op dode knoesten.

Mijn wandeling wordt uiteindelijk nog voortijdig verstoord door slierten luidruchtige scholieren die op deze stakingsdag in het onderwijs met hun niet-stakende begeleiders de bermbewoners en mijzelf uit hun habitat verjagen.

Auteur: Jacques Vanderhaeghe